

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 34/2017-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Žarka Dundovića kao predsjednika vijeća te Vesne Vrbetić i Ratka Šćekića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. S. K. B., zbog kaznenog djela iz čl. 291. st. 2. u vezi st. 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11 - dalje u tekstu: KZ/11), odlučujući o žalbi opt. S. K. B., izjavljenoj protiv presude Županijskog suda u Splitu od 29. prosinca 2016. broj K-Us-16/13, u sjednici održanoj 24. veljače 2021., u prisutnosti branitelja optuženika H. K.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana žalba opt. S. K. B. i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Županijski sud u Splitu, presudom od 29. prosinca 2016. broj K-Us-16/13 proglasio je krivim opt. S. K. B. zbog kaznenog djela protiv službene dužnosti, zlorabe položaja i ovlasti iz čl. 291. st. 2. u vezi st. 1. KZ/11 i na temelju čl. 291. st. 2. KZ/11 osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od dvije godine.

Na temelju čl. 158. st. 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 - odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13 i 145/13 - dalje u tekstu: ZKP/08) oštećena Republika Hrvatska je sa imovinsko pravnim zahtjevom upućena u parnicu.

Na temelju čl. 148. st. 1. u vezi čl. 145. st. 1. i 2. toč. 6. ZKP/08 optuženik je obavezan na plaćanje troškova kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 5.000,00 kn.

Protiv te presude žali se optuženik po branitelju H. K. odvjetniku iz S. iz svih žalbenih osnova i predlaže da se pobijana presuda preinači i optuženik oslobodi od optužbe ili podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje i raspravljanje. Zahtijeva da obrana bude izvještena o sjednici vijeća.

Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (USKOK) podnio je odgovor na žalbu optuženika u kojem predlaže da se žalba odbije kao neosnovana.

Na temelju čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 - odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje u tekstu: ZKP/08-19) spis je prije dostave sucu izvjestitelju dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Sjednica vijeća održana je u prisutnosti branitelja optuženika H. K. odvjetnika iz S., a u odsutnosti optuženika i zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji nisu pristupili, a dostava obavijesti o sjednici vijeća je bila uredno iskazana.

Žalba nije osnovana.

Optuženik se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka međutim, ne navodi koju postupovnu povredu iz čl. 468. ZKP/08-19 nalazi ostvarenom niti iz žalbenih razloga proizlazi da bi bila počinjena neka od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka.

Stoga je pobijana presuda u tom dijelu ispitana na temelju čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08-19 i nije utvrđeno da bi bila ostvarena koja od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja optuženik u žalbi navodi da presuda donesena radi utvrđenja prava vlasništva, u parničnom predmetu Općinskog suda u Starom Gradu broj IP-292/05 još uvijek egzistira pa se stoga ne može prihvatiti da je pravo vlasništva na spornim nekretninama optuženik stekao bez valjane pravne osnove. Navodi da je odbačen prijedlog za ponavljanje postupka Općine S., da je odbijen prijedlog za ukidanje klauzule pravomoćnosti, da kontrola obavljena po Županijskom sudu u Splitu nije našla nepravilnosti pa se iz svega može zaključiti da su bile ispunjene sve pretpostavke za donošenje presude zbog ogluhe u konkretnom parničnom predmetu.

Takvim žalbenim navodima žalitelj nije s uspjehom doveo u sumnju zaključke prvostupanjskog suda da je bez valjane pravne osnove stekao sporne nekretnine.

Naime, prije svega u podnesenoj tužbi (IP-292/05) optuženik je neistinito naveo da nekretnine na kojima je zatražio utvrđenje prava vlasništva, posjeduje u cijelosti iako se za dio čestica vodio spor u parničnom predmetu broj IP-188/92. Optuženik je prema rješenju Državne geodetske uprave bio evidentiran kao posjednik 6424 m² od ukupno 15758 m² dok je spornom presudom zbog ogluhe (IP-292/05) utvrđen kao vlasnik nekretnina u cijelosti. Na dijelu zemljišta koje je imalo status građevinskog zemljišta bio je izgrađen i kamp i u vezi toga vodio se parnični postupak u spisu IP-146/04, tužitelja TD S. protiv tuženika Općine S., za što sve je optuženik znao, kako je to osnovano utvrdio prvostupanjski sud. Utvrđeno je i da je optuženik dvije godine prije podnošenja tužbe za utvrđenje prava vlasništva ponudio sporno zemljište na prodaju odvjetniku iz Italije što samo za sebe govori da su sve daljnje radnje bile poduzete da se Općina S. zapravo isključi iz postupka, što je omogućilo donošenje presude zbog ogluhe.

Prije svega, optuženik kao zamjenik načelnika Općine S. nije nikoga obavijestio da je tužio tu istu općinu već je iskoristio priliku kada nije bio prisutan načelnik općine i uzeo tužbu na koju zatim nije podnesen odgovor, kao i presudu zbog ogluhe kojom je prihvaćen njegov tužbeni zahtjev i na koju nije podnesena žalba pa je presuda postala pravomoćna i na temelju iste optuženik

je podnio prijedlog za uknjižbu prava vlasništva u zemljišnim knjigama, koja uknjižba je i izvršena 21. travnja 2006.

Nije bilo sporno da su tužba i presuda zbog ogluhe nestale iako iz dostavnica proizlazi da je tužba zaprimljena 16. kolovoza 2005., a presuda 30. rujna 2005. međutim, u knjizi ulazne pošte ta pismena nisu evidentirana. Kako je to utvrđeno na temelju iskaza svjedoka Lj. B. ona je poštu podizala u poštanskom uredu i poštu je stavljala na stol u uredu načelnika koji ju je raspoređivao, a nakon toga ju je ona urudžbirala. Kako upravo sporna tužba i presuda nisu urudžbirane, osnovano prvostupanjski sud utvrđuje da je optuženik ciljano presretao tu poštu i uklonio ju, u vrijeme kada nije bilo načelnika općine, jer je optuženik jedini u tome i imao interes.

Osnovano prvostupanjski sud nije prihvatio niti da je postojala odluka da se Općina S. neće protiviti takvim tužbama, jer takva odluka nije pronađena, dok se s druge strane Općina usprotivila npr. tužbi TD S. protiv Općine S. Stoga osnovano nisu prihvaćeni iskazi svjedoka koji su nastojali potvrditi postojanje takve odluke, tim prije što dio svjedoka to nije potvrdio. Osim toga, zamjenik ODO S. M. H. i odvjetnici R. B. i Z. F. su iskazali da su podnosili odgovore na tužbe u ime Općine S. pa stoga obrana optuženika opravdano nije prihvaćena niti u tom dijelu.

Takvi zaključci prvostupanjskog suda nisu s uspjehom osporeni neovisno o tome što je možda još bilo presuda koje su donesene zbog ogluhe, na što se poziva žalba optuženika međutim, nije bilo slučajeva da bi tužbe i presude nakon zaprimanja nestajale.

Prvostupanjski sud je vrlo opširno obrazložio i pitanje oštećenika koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud i upućuje žalitelja na isto kako se ne bi bespotrebno ponavljalo. To stoga što je optuženik počinjenjem kaznenog djela pribavio sebi protupravnu imovinsku korist pa promjena oštećenika nema onaj značaj koji mu pridaje žalba.

S obzirom na sve navedeno nije osnovana žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Iako se žali zbog povrede Kaznenog zakona optuženik taj žalbeni osnov ne obrazlaže pa je pobijana presuda u tom dijelu ispitana na temelju čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08 i nije utvrđeno da bi na štetu optuženika bio povrijeđen Kazneni zakon.

Izrečenu kaznu optuženik smatra krajnje neprimjerenom jer da je prvostupanjski sud bio impresioniran atraktivnošću predmetnog zemljišta.

Protivno žalbenim navodima sud prvog stupnja je pravilno utvrdio i ocijenio sve okolnosti koje utječu na odabir vrste i visine kazne, cijeneći optuženiku kao olakotno raniju neosuđivanost kao i protek vremena u kojem se nije pojavljivao kao počinitelj kaznenih djela, relativno poodmaklu životnu dob i narušeno zdravstveno stanje s obzirom da mu je dijagnosticirana početna faza Parkinsonove bolesti, a kao otegotno sud je imao u vidu težinu i stupanj društvene opasnosti ovakvog kaznenog djela, visinu iznosa pribavljene imovinske koristi kao i sam način pribavljanja te koristi pri čemu je optuženik u svojoj odluci i planu iskazao znatnu odlučnost i upornost. Pri tako utvrđenim olakotnim i otegotnim okolnostima optuženiku je izrečena kazna koju prihvaća i ovaj drugostupanjski sud nalazeći je primjerenom za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11. Prije svega njome će se izraziti društvena osuda zbog počinjenog djela i jačati povjerenje građana

u pravni poredak utemeljen na vladavini prava i utjecati, kako na počinitelja, tako i sve druge da ne čine kaznena djela.

Optuženik se žali i zbog odluke o imovinsko pravnom zahtjevu koji žalbeni osnov ne obrazlaže kao niti dio žalbe zbog odluke o troškovima kaznenog postupka.

Oštećena Republika Hrvatska je sa imovinsko pravnim zahtjevom upućena u parnicu pa je žalba u tom dijelu bespredmetna.

S obzirom da je optuženik proglašen krivim pravilno je obvezan na temelju čl. 148. st. 1. ZKP/08-19 na platež paušala kao u izreci pobijane presude.

Iz svih navedenih razloga na temelju čl. 482. ZKP/08-19 odlučeno je kao u izreci.

Zagreb, 24. veljače 2021.

Predsjednik vijeća:
Žarko Dundović, v.r.